

Честъта ми поработи! Намѣрихъ баща си когото не знаяхъ; а той былъ кыръ Трипани. — Ты лъжешъ! — Азъ ли? — Ты зеръ, ами азъ ли? — И по койъ причинъ? — Не ти е баща кыръ Тодоръ Трипани. — Ами кой е? — Азъ го знамъ! — Е, кажи ми го, каза Мацко, покъртенъ и приблѣднѣлъ. Кажи ми, кой ми е баща. — Искашъ ли да го научишь? — Искамъ! — Кога е тѣй слушай. Тебе майка ти бѣше слугиня едно врѣме, и тогазъ ты была момиче; подлѣгва ѣкъ господарьтъ ѣ та ѣкъ излѣства, и тѣй си ся родилъ ты! — И кой е този що е былъ господаръ на майкѣ ми; какъ го казвать? — Хрисодактилъ. — Какъ? Хрисодактилъ ли? . . . — Тѣй. — Дѣ сѣди? живъ ли е? или да не бѣде умрѣлъ? — Живѣй и царува, сѣди на Бейоглу. И ако пыташь вчера съсъ сына му имахъ земање, даване и съсъ всичкѣтъ му голѣмщинѣ тикнѣхъ го въ дупкѣтъ. — Той ли е братъ ми? — Отъ друга майкѣ. — Какъ го казвать? — Исидоръ Хрисодактило. — Добрѣ, каза рѣшително Мацко. Кажи ми сега, господине Гырджикъ, отъ дѣ и какъ знаешъ ты че азъ съмъ Хрисодактилово дѣте? какъ ся случи да си ся запознахъ ты и съ сына му.

— Сега не могъ нищо да ти кажа; отивамъ та виждамы бабѣтъ, която тя е поела на майкѣ ти отъ утробѣтъ, виждамы и майкѣ ти и подирѣ ти справвамъ?

— Сега не могъ, молихъ ти ся иди си и утрѣ ела както останѣхмы съгласни да идимъ въ тъмницѣтъ да видимъ онѣзи двамата, послѣ Паскаля, и да тя попытамъ еще за одного. Напоконъ отивамъ и при бабѣтъ та ся научвамъ за всичко.

— Добрѣ, да си идѣ, ама искамъ пары, че нѣмамъ. — Колко пары искашь? — Искамъ колкото ми дадешъ; оставямъ тя на произволеніето ти, да видишъ да ли си признателенъ ученикъ.